

N:o 51. A.

Viidentenä Sunnuntaina Pääsijäisestä eli Rukoussunnuntaina.

Evank. Joh. 16: 23–33.

Jesus sanoi opetuslapsillensa: totisesti, totisesti sanan minä teille: mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille. Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet: rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen. Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee, etten minä sillen puhu teille tapauksista, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästäni. Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni: ja en minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähtenne. Sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte, ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen. Minä läksin Isästä, ja tulin maailmaan; taas minä jätän maailman ja menen Isän tykö. Hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut, ja et yhtään tapausta sano. Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy: sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen. Jeesus vastasi heitä: nyt te uskotte. Katso, aika tulee ja nyt tuli, että te jokainen hajotetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on minun kansani. Näitä olen minä teille puhunut, että teille minussa rauha olisi. Maailmassa on teillä tuska: mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman.

Tätä evankeliumia on tapana lukea tänä sunnuntaina sen vuoksi, että se opettaa rukouksesta, ja tätä viikkoa sanotaan ristiviikoksi, jonka kuluessa on tapana rukoilla ja kulkea ristiä kanniskellen. Tämän järjestyksen alkuunpanijoilla lienee ollut ehkä hyväkin tarkoitus, vaikka siitä pahaa on seurannut. Onhan noissa juhlakulkueissa tähän asti tapahtunut paljon epäkristillistä eikä ole ollenkaan tahi aivan vähän rukoiltu, niin että syytä on ollut ne hyljätä ja jättää. Minä olen usein kehoittanut ahkerasti rukoilemaan, sillä se on sangen tarpeellista, mutta kun on päästy ulkonaisesta höpinärukouksesta ja muminasta, emme enään ollenkaan rukoile, joten siis hyvin käy selville, ettemme tähän asti niin monissa rukouksissa ole mitään rukoilleet.

Viisi seikkaa ilmoittaa Herra tässä kuu-luvan oikeaan rukoukseen. **Ensimmäinen** on **Jumalan lupaus**, joka on kaiken rukouksen

pääasia, perustus ja voima. Lupaahan hän tässä, että meille annetaan, jos vaan rukoilemme; lisäksi hän vielä vannomalla vakuuttaa sanoen: **Totisesti, totisesti sanon minä teille, mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille.** Meidän tulee siis olla varmoja, että rukouksemme tulevat kuulluiksi. Vieläpä hän soimaakin ihmisiä laiskoiksi, kun eivät ole tähän asti rukoilleet; kuin sanoisi: Jumala on aulis antamaan paljoa ennen ja enemmän kuin te rukoilette; vieläpä hän lahjojansa tarjookin, jos me vaan tahdomme niitä ottaa vastaan. Kylläpä on totisesti suuri häpeä ja ankara soimaus meille kristityille se, että hänen täytyy muistuttaa meitä laiskuudesta, jotka emme viehätty rukoilemaan noin runsaasta, jalosta lupauksesta, vaan olemme tuosta kalliista aarteesta huolimattomia, emmekä koeta emmekä pyri päästäksemme osalliseksi hänen ylevän lupauksensa voimasta.

Näin perustaa itse Jumala meidän rukouksemme lupaukseensa houkutellen meitä rukoilemaan, sillä ellei lupausta olisi, kukapa rohkenisi rukoilla? Tähän asti olemme monin tavoin koettaneet valmistautua rukoukseen, ja sellaisia neuvoja ovat kirjat täynnä. Mutta jos sinulla on mieli olla hyvästi varustettuna, niin käy kiinni tähän Jumalan lupaukseen ja vetoa siihen Jumalan edessä, niin kasvaa sinussa heti rohkeus ja halu rukoilla, jota rohkeutta et muutoin koskaan saisi. Ne jotka rukoilevat Jumalan lupausta muistamatta, he kuvittelevat mielessään Jumalan suuttuneeksi ja tahtovat häntä rukouksellaan muka lepyttää. Näin tehden ei heillä ole rohkeutta eikä halua rukoilemiseen, vaan pelkkä häälyväinen luulo ja raskas mieliala. Sellaista rukousta ei myöskään Jumala kuule ja niin on sekä rukous että työ hukkaan mennyttä.

Näin nuhdellaan myöskin niiden epäuskoa, jotka narrimaisessa hartaudessa pitävät itseänsä kelvottomina rukoilemaan, ja luulevat rukouksen kelpaavaisuuden riippuvan itsistään ja omista ansioistaan eikä Jumalan lupauksista. Näin ajateltaessa ei voidakkaan tuntea muuta kuin pelkkää kelpaamattomuutta. Mutta ole sinä vaan varma olevasi kelvollinen kaikkea saamaan ei kuitenkaan oman työsi vaan Jumalan lupauksen tähden, jopa saat siitä sittenkin olla varma, vaikka olisit aivan ypö yksinäinen rukoilija koko maailmassa, kun vaan rukoilet sellaiseen lupaukseen luottaen. Ethän sinä voi minulle näyttää yhtäkään pyhää, joka omaan ansiollisuuteensa eikä pelkästään Jumalan lupaukseen turvaten olisi rukoillut, oli hän sitten Pietari, Paavali, Maaria, Elias tai kuka tahansa. He ovat kaikki olleet ansiottomia. Minä en antaisi ropoakaan kenenkään pyhän kaikista rukouksista, jos hän olisi omaan ansioonsa vedoten rukoillut.

Toinen lupaukseen kuuluva asia on usko, että nimittäin uskotaan lupaus todeksi, eikä

epäillä Jumalan antavan, mitä on luvannut, sillä lupauksen sanat vaativatkin uskoa. Usko on vahva, horjumaton uskallus Jumalan lupauksen lujuteen, kuten Jaakob 1: 5, 6, 7 sanoo: **Jos joltakin viisautta puuttuis, hän anokaan sitä Jumalalta, joka jokaiselle antaa yksinkertaisesti, ja ei soimaa, ja se hänelle annetaan. Mutta anokaan uskossa epäilemättä, sillä joka epäilee, se on meren aallon kaltainen, joka tuulelta ajetaan ja liikutetaan. Elköön se ihminen luulko jotakin Herralta saavansa.** Ken sydämessään epäilee ja kuitenkin rukoilee, hän kiusaa Jumalaa, sillä hän epäilee Jumalan tahtoa ja armoa, jonka vuoksi hänen rukouksensa ei mitään merkitse. Hän hapuilee Jumalaa kuin sokea seinää.

Tämmöisestä uskon vahvuudesta myöskin 1 Joh. 5: 14, 15 sanotaan: **Tämä on se turva, kuin meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa jälkeen, niin hän meitä kuulee. Ja jos me tiedämme, että hän meitä kuulee, mitä ikänä me anomme, niin me tiedämme, että meillä ovat ne anomiset, kuin me häneltä anoimme.** Näillä sanoilla kuvaa P. Johannes, minkä laatuinen oikea uskovainen sydän on rukouksessa, se ei nimitäin muuta ajattele kuin tulevansa kuulluksi ja jo saaneensa, mitä rukoili. Näin asia onkin. Mutta sellainen usko ja vahva varmuus täytyy Pyhän Hengen antaa, niin ettemme siis ilman Pyhää Henkeä saata ollenkaan totisesti rukoilla.

Koetteleppas tätä ja rukoile näin, niin saat tuntea Jumalan lupauksen suloisuutta, minkä rohkeuden ja luottamuksen se sydämessäsi herättää rukoilemaan kaikkea, vaikkapa sitten rukouksessasi kuinka suurta ja korkeata pyytäisitkin. Sillä Eliaskin oli ihminen, puutteellinen kuin me; mutta katso, eikö hänen rukoiltuansa ollut satamatta kokonaista kolme vuotta ja kuusi kuukautta, ja kun hän taasen rukoili, niin satoi (1 Kun. 17: 1, 18: 45). Katsos,

tässä näet sinä yhden ainoan ihmisen rukoilevan ja sillä rukouksella hallitsevan pilviä, taivasta ja maata. Näin osoittaa Jumala meille, mikä valta ja voima on oikealla rukouksella, jolle nimittäin ei ole mitään mahdotonta.

Tutkistelkoon nyt jokainen sydäntään, kuinka usein hän elinaikanaan on rukoillut. Eihän virsien veisaaminen eikä isämeidän lukeminen vielä rukousta ole; se on säädetty lapsia ja yksinkertaisia ihmisiä varten, jotta he harjaantuisivat ja tutustuisivat Raamattuun. Mutta sinun rukoustasi ei näe eikä tunne kukaan paitsi sinä yksin sydämessäsi varsinkin silloin, kun olet tullut kuulluksi.

Kolmanneksi pitää jotakin mainittaman ja Jumalalle esiteltämän, jota sitten rukoilaan; esimerkiksi jos rukoilet uskoa, rakkautta, rauhaa ja lohdutusta lähimmäisesi. Pitäähän ihmisen ilmaista tarpeensa, samoin kuin isämeidänrukouksessa seitsemän kaltaisia tarpeita esitellään. Tätä tarkoittaa Kristus sanoillaan: **Mitä ikänä te anotte**, se on: mitä ikänä te tarvitsette. Hän itse selittää asian sanoen: **Että teidän ilonne olis täydellinen**, se on: rukoilkaat kaikkia tarpeitanne, kunnes kaikki saatte ja ilonne tulee täydelliseksi. Se rukous täytetään kuitenkin vasta kokonaan viimeisenä päivänä.

Neljänneksi pitää myöskin haluttaman ja toivottaman rukouksen tapahtuvan, joka taasen ei muuta ole kuin rukoilla, kuten Kristus sanoo: rukoilkaat. Tätä ovat toiset sanoneet **ascensum mentis in Deum, mielen ylentämiseksi Jumalan tykö**, kun sydän ylenee ja nousee Jumalan puoleen ja anoo häneltä jotakin sydämen pohjasta huokaillen ja sanoen: Ah, jospa minä tuota ja tätä saisin. Tämöistä huokausta ylistää P. Paavali Room. 8: 26 suuresti sanoen: **Tämä on hengen sanomatomat huokaukset**, se on: suu ei voi eikä kykene niin sydämellisesti eikä voimakkaasti puhumaan kuin sydän toivoo, ikävöimistä ei

mitkään sanat ja ajatukset riitä ilmaisemaan. Siitäpä syystä ei ihminen itse tunnekaan, kuinka syvä hänen huokauksensa ja kaipauksensa on. Kun Sakeus esimerkiksi halusi nähdä Herran, ei hän itse tuntenut, kuinka sydämellisesti hän toivoi Kristuksen puhuttelevan häntä ja tulevan hänen huoneeseensa. Mutta kun se tapahtui, tuli hän sangen iloiseksi, sillä kaikki hänen toivonsa ja rukouksensa olivat tulleet täytetyiksi suuremmassa määrässä kuin hän koskaan olisi suullisesti uskaltanut vaatia tai pyytää, Luukk. 9: 2–9. Samoin huusi Mooses, niin että Jumala sanoi hänelle: **Mitäs huudat minun tyköni?** (2 Moos. 14: 15). Kuitenkaan ei hän suullisesti mitään lausunut, mutta sydän huokaili syvästi hädässään. Tätä sanoo Jumala huudoksi. Samoin P. Paavaliakin Efes. 3: 20 sanoo: **Jumala voi kaikki ylönpalttisesti tehdä, kaiken senkin ylitse, kuin me rukoilemme taikka ymmärrämme.** Tämöiseen huokaukseen ovat kiusaukset, tuska ja hätä hyödyllisiä, sillä ne opettavat meitä oikein huokaamaan.

Viidenneksi on rukoiltava **Kristuksen nimeen**, joka taasen ei muuta merkitse, kuin että me lähestymme Jumalata uskossa Kristukseen ja luotamme siihen hyvään lohdutukseen, että hän on välittäjäamme, jonka kautta meille kaikki on annettu, ja jota ilman me emme muuta ansaitse kuin vihaa ja armottomuutta, kuten Paavali Room. 5: 2 sanoo: **Jonka kautta myös meillä on tykökäymys uskossa tähän armoon, jossa me seisomme ja kerskaamme meitämme Jumalan kunnian toivosta.** Näin oikein rukoilemme Kristuksen nimeen, kun häneen niin uskallamme, että hänen tähtensä tulemme otollisiksi ja kuulluiksi emmekä itse tähtemme. Mutta jotka taasen rukoilevat omaan nimeensä juljeten ajatella, että Jumalan pitäisi sen vuoksi heitä kuulla ja heidän puoleensa katsoa, kun hänelle lukevat niin monia, niin pitkiä, niin hartaita, niin pyhiä rukouksia,

ne ansaitsevat ja saavat osakseen pelkkää vihaa ja armottomuutta. Tahtovathan he itse olla niitä, joiden puoleen Jumalan pitäisi ilman välittäjätä katsoa, joten siis Kristus ei heistä ole minkään arvoinen eikä mihinkään hyödyllinen.

Me näemme tästä, että rukouksen kaikki viisi kohtaa voidaan hyvästi noudattaa sydämessä ilman mitään suupuhetta, jolla sentään silläkin on arvonsa ja tarpeellisuutensa sydämen sisällisen rukouksen innostamiseksi ja yllyttämiseksi. Mutta lisäykset, joista toisessa paikassa olen kyllikseni kirjoittanut, että nimittäin määrätään Jumalalle aika ja hetki, persoona, paikka ja määrä, pitää jätettämän pois. Kaikki sellainen jätettäköön hänen tahtonsa vapaasti ratkaistavaksi ja pysyttäköön kiinni ainoastaan rukouksessa älköönkä epäiltäkö, ettei rukous jo ole kuultu, ja että se, jota olemme rukoilleet, on jo annettavaksi päätetty yhtä varmasti, kuin jos se jo olisi hallussamme. Tämä kelpaa hyvin Jumalalle ja hän tekee, niinkuin hän tässä lupaa: **Rukoilkaat, niin te saatte.** Jotka taasen määräävät ajan ja hetken, paikan ja tavan, ne kiusaavat Jumalaa eivätkä usko tulevansa kuulluiksi eikä saavansa, mitä rukoilevat. Sen vuoksi heillä ei siitä mitään hyötyä olekkaan. – Edelleen seuraava evankeliumissa:

Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet. Syynä siihen oli ollut, etteivät mitään olleet tietäneet tällaisesta rukouksesta eikä nimestä. Eivät he myöskään olleet tunteet mitään hätää, joka olisi pakottanut heitä rukoilemaan. He eivät olleet arvelleet Kristuksen parissa ollessaan mitään tarvitsevansa, koska heillä kaikkea kyllin oli. Mutta nyt kun hänen täytyi erota ja heidät jättää, syntyy heille hätä, joka oli kylliksikin antava heille syytä rukoilla.

Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa. Sanalla näitä tarkoittaa hän sitä, mitä

ennen oli sanonut: **Vähän ajan perästä, ja ette näe minua; ja taas vähän ajan perästä te näette minun, sillä minä menen Isän tykö,** sekä sitäkin, mitä hän oli puhunut vaimon synnytystuskista. Olihan tämä kaikki heille pelkkää arvoitusta, se on: hämärätä, käsittämätöntä puhetta, jota eivät ymmärtäneet. Sillä Johannes sanoo tuollaista hämärätä, käsittämätöntä puhetta **tapauksiksi**, vaikka suomenkielellä sitä sanottaisiin arvoituksiksi tai salaperäiseksi puheeksi. Sanotaanhan jostakin puolisanaisesta selityksestä: Tuo on peitettyä puhetta, jossa piilee jotain muuta, kuin kuuluu. Tai sitten on puhe niin nopeata ja monisanaista, ettei sitä jokainen ymmärrä. Tämän laatuksia olivat kaikki ne Kristuksen puheet, jotka hän viimeisenä iltana piti erostaan ja Isän luokse menostaan, sillä opetuslapset eivät voineet niistä mitään ymmärtää. He eivät luulleet tässä olevan kuoleman eikä olomuutoksen kysymyksessä, vaan ruumiillisen matkustuksen ja palaamisen, kuin jos Herra olisi matkustanut toiseen maahan ja palannut. Vaikka hän puhuikin asiasta sangen selvästi ja ymmärrettävästi, on kuitenkin hänen puheensa poismentaan ja eroamisestaan heille hämärää. Sentähden sanoo hän edelleen:

Mutta aika tulee, etten minä sillen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästäni. Se on: Mitä nyt ruumiillisesti teille sanon, jota ette ymmärrä, sen tahdon minä Pyhän Hengen kautta teille vällan selväksi selittää ja puhua ymmärrettävästi Isästäni, että käsittäisitte, mitä Isä on ja minun menoni Isän tykö. Toisin sanoin: Te saatte hyvästi nähdä, kuinka minä kärsimisen kautta menen Isän olotilaan ja valtakuntaan istuakseni hänen oikealla kädellään ja ollakseni siellä teidän edesvastaajananne ja välittäjänänne, ja kuinka minä tuon kaiken teen teidän tähtenne, että tekin voisitte Isän luokse päästä. – Eihän tätä ilmoittamista hänen Isästään pidä

niin ymmärrettävän, että Kristuksen aikomus oli paljon puhua jumalallisesta luonnosta, kuten viisastelijat tämän perustuksella hokevat, sillä se olisi turhaa ja käsittämätöntä, vaan niin, **että hän menee Isän tykö**, se on: ottaa Isän valtakunnan ja hallituksen, aivan kuin joku kruununperillinen menisi isänsä luokse ryhtyäkseen hallitustoimiin. – Edelleen sanoo hän:

Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Sen ajan tultua on teillä oleva monenlaisissa hädissä ei ainoastaan kyllin syitä rukoilemaan, vaan te saatte myöskin tietää ja tuntea, mitä minun nimeni on ja minä teidän tulee minua pitää. Silloin on rukous itse opettava itsensä, vaikka sitä nyt ette ollenkaan ymmärrä ettekä tähän asti koskaan ole rukoilleet. Sentähden sanoo hän vielä:

Ja en minä sano teille, että minä rukoulen Isää teidän tähtenne, sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen. Kuinkas nyt? Eikö hän tahdo olla välittäjä? Eikö meidän tule hänen nimeensä rukoilla? Pitääkö meidän itsemme kautta Jumalaa lähestyä? Kuinka lempeästi ja suloisesti Herra sentään osaa puhella ja houkutella meitä luoksensa ja itsensä kautta Isän tykö! Sillä hän selittää tässä itse, mitä siihen tarvitaan kun tahdotaan hänen nimeensä rukoilla. **Te**, sanoo hän, **rakastitte minua ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen**; se on: te tunnette minun ja rakastatte minua, sentähden olen minä ja minun nimeni teidän omanne ja te olette minussa kuten minä teissä. Sillä Kristus asuu meissä, ei sen vuoksi että hänestä paljon ajattelemme, puhumme, laulamme tai kirjoitteleme, vaan koska rakastamme häntä ja uskomme hänen Jumalasta tulleeeksi ja Jumalan luo jälleen menneeksi. Se on: kärsimisessään on hän meidän tähtemme luopunut kaikesta jumalallisesta kunniastaan ja mennyt jälleen Isänsä

valtakuntaan. Tämä usko se johdattaa meidät Isän luokse ja näin tapahtuu kaikki hänen nimessään.

Me saamme siis tästä sen vakuutuksen, ettei Kristuksen tarvitse rukoilla meidän edestämme, sillä hän on jo meidät omiksensa rukoillut, niin että me voimme nyt itse Kristuksen kautta astua esiin ja rukoilla. Eihän meidän enään tarvitse rukoilla toista Kristusta edestämme rukoilemaan, vaan tämä ainoa Kristus on aivan riittävä, joka on rukoillut meidät omiksensa ja saattanut Isän tykö. Sentähden sanoo hän: **Isä rakastaa itse teitä.** Tässä ei ole kysymyksessä teidän ansionne vaan hänen rakkautensa; hän rakastaa teitä, mutta minun tähteni, koska te uskotte minuun ja rakastatte minua; se on: hän näkee minun nimeni teissä. Minä olen siis näin suorittanut tehtäväni ja teille on nyt minun kauttani hankittu tilaisuus, että voitte itse kuten minäkin astua hänen eteensä ja rukoilla, joten ei tarvita, että minä enään kerran tai useammin rukoulen teidän edestänne. Nuo ovat yleviä, korkeita sanoja, että me Kristuksen kautta tulemme hänen vertaisikseen ja veljikseen ja että voimme kerskata olevamme hänen Isänsä lapsia, joka meitä rakastaa Kristuksen tähden, kuten hän Joh. 1: 16 sanoo: **Me olemme saaneet armon armosta.** Se on: Jumala on meille armollinen, koska hän on armollinen Kristukselle, joka on meissä ja jossa me olemme.

Me näemme siis tästäkin, ettei Kristukseen uskomisen ole ainoastaan sen uskominen, että Kristus on yksi persoona, joka on Jumala ja ihminen, sillä siitä ei kenelläkään mitään apua olisi, vaan myöskin sen, että sama persoona on **Kristus**; se on: että hän on meidän tähtemme lähtenyt Jumalan luota ja tullut maailmaan, ja taasen jättänyt maailman ja mennyt Isän tykö. Tämä puhe tietää: Kristus on meidän tähtemme tullut ihmiseksi, kuollut, noussut ylös ja astunut taivaaseen; tämän vir-

kansa tähden on hänellä nimenä **Jeesus Kristus**, ja tämän todeksi uskominen on hänen nimessään olemista ja pysymistä. – Edelleen seuraa evankeliumissa:

Sanoit hänen opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut ja et yhtään tapausta sano. Sinä näet siis että julkista eli selvää puhetta on olla käyttämättä vertauksia tai hämääriä ja salaperäisiä sanoja. Nuo kelpo opetuslapset arvelivat varsin hyvin ymmärtävänsä, mitä se oli, että Kristus tulee isästä ja menee Isän tykö. Mutta tässä he menettelevät hyvien, hurskasten Kristuksen lasten tavoin, jotka uskaltavat olla avosydämisiä ja puhuvat näin rakkaudesta häntä kohtaan. Samoinhan hyväntahtoiset yksinkertaiset ihmiset välistä puhelevat keskenään, myönnellen ja kiellellen toinen toisensa mielen mukaan ja sanoen sen ja sen olevan ymmärrettävää, vaikkeivät sitä vielä likimainkaan ymmärrä; kuitenkin tekevät he näin ilman ulkokullaisuutta vilpittömässä yksinkertaisuudessa. Evankelista näyttää nimittäin täten, kuinka aivan teeskentelemätön, ystävällinen ja lemmellinen suhde

vallitsi Kristuksen ja hänen opetuslastensa välillä, niin että he arastelematta ilmaisivat ajatuksensa hänelle. Sen vuoksi sanovat he edelleen:

Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy; sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen. Se on: sinä ennätät ennen meitä ja selität itse puheesi etkä puhu mitään tapauksista, niin että tarvitsisi kysellä; tiedät-hän sinä jo, missä meiltä ymmärrystä puuttuu. Koko heidän tarkoituksensa tässä on, että he tahtoivat kysyä, mikä tuo vähä aika mahtoi olla, ja sen huomattuansa sanoo Kristus täytyvänsä mennä Isän tykö. Tosin eivät he sitäkään ymmärtäneet, mutta sentäänkin oli se selvempää kuin nuo hänen sanansa: **Vähän ajan perästä, ja ette näe minua.** Kun siis havaitsit Kristuksen näkevän heidän ajatuksensa, että he tahtoivat häneltä kysyä, tunnustivat he hänen Jumalasta tulleeeksi ja tietävän kaikki, niin ettei heidän tarvitse häneltä kysyä, koska hän itse hyvin näki, missä puute oli. Amen.